

Мавод барои дафтари вохӯрии «Ҳаёт ва хизмати мо»

5–11 ОКТЯБР

ГАНЧҶОИ КАЛОМИ ХУДО | ХУРУЧ 31, 32

«Аз бутпарастӣ гурезед»

(Хуруч 32:1) Ва қавм чун диданд, ки Мусо дар фуромадан аз кӯҳ даранг мекунад, қавм назди Ҳорун чамъ шуда, ба ӯ гуфтанд: «Бархоста, барои мо худоёне бисоз, ки пешопеши мо равона бошанд, зеро ин шахс, яъне Мусо, ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем, ки ба вай чӣ ҳодиса рӯй додааст».

w09 15.5 сах. 2, сарх. 11

Сӯи камолот шитобед — «Рӯзи бузурги Худованд наздик аст»

¹¹ Ба кор бурдани донише, ки мо аз Навиштаҳо омӯхтем, метавонад душвор бошад, хусусан дар вазъиятҳои мушкӣ. Масалан, чанде пас аз он ки Яхува исроилиёнро аз ғуломии Миср озод намуд, онҳо «бо Мусо низоъ карда», Яхуvaro озмуданд. Барои чӣ? — Барои он ки онҳо аз оби нӯшокӣ танқисӣ кашиданд (Хур. 17:1–4). Худо бо исроилиён аҳд баста буд ва онҳо ваъда дода буданд, ки «ҳамаи суҳанонро, ки Худованд гуфтааст, ба ҷо» меоранд, лекин аз ин ду моҳ нагузашта, онҳо қонуни Ҷоро оиди бутпарастӣ вайрон намуданд (Хур. 24:3, 12–18; 32:1, 2, 7–9). Исроилиён шояд аз дер боз набудани Мусо, ки дар кӯҳи Ҳӯриб буду аз Худо дастур мегирифт, ба тарс афтоданд. Эҳтимол онҳо фикр карданд, ки амалекиён аз нав ҳуҷум мекунанд ва онҳо бе Мусо мағлуб мешаванд, зеро пештар дастҳои бардоштаи Мусо ба онҳо ғалаба оварда буданд (Хур. 17:8–16). Чӣ хеле ки набошад, исроилиён «нахостанд... итоат намоянд» (Аъм. 7:39–41). Павлус масеҳиёнро ташвиқ кард, ки онҳо «саъю кӯшиш» намоянд, то мисли исроилиёне, ки аз даромадан ба Сарзамини ваъдашуда тарсиданд, «беитоатӣ» накунанд (Ибр. 4:3, 11).

(Хуруч 32:4–6) Ва онҳоро аз дасташон гирифта, бо қалами ҳаққонӣ ба шакле даровард, ва ғӯсолаи рехтае аз он сохт; ва гуфтанд: «Ин аст худои ту, эй Исроил, ки туро аз замини Миср берун овард!» ⁵ Ва Ҳорун инро дида, қурбонгоҳе пеши он бино кард, ва Ҳорун эълон намуда, гуфт: «Фардо ид аст барои Худованд!» ⁶ Ва фардои он бармаҳал бархоста, қурбонҳои сӯхтани тақдим намуданд, ва қурбонҳои саломатӣ забҳ карданд; ва қавм барои ҳӯрдан ва нӯшидан нишастанд, ва барои рақсу бозӣ бархостанд.

w12 15.10 сах. 25, сарх. 12

Ба Худо итоат кунед ва аз ваъдаҳои Ӯ манфиат гиред

¹² Яхува дарҳол ба иҷро кардани ваъдаҳояш, ки дар аҳди Қонун дода буд, оғоз кард. Ӯ қоҳинро барои хизмат дар хаймаи махсусе, ки барои ибодат пешбинӣ шуда буд, интихоб намуд. Қоҳинон ба одамони ноқомил барои доштани муносибати наздик бо Худо кӯмак мерасонданд. Исроилиён бошанд, дере нагузашта ба Худо бахшида шуданашонро фаромӯш карданд ва «Қуддуси Исроилро ҳорӣ доданд» (Заб. 77:41). Масалан, вақте ки Мусо дар кӯҳи Сино аз Худо дастуроти иловагӣ мегирифт, исроилиён бетоқат шуда имонашонро ба Худо гум карданд. Онҳо фикр карданд, ки Мусо онҳоро тарк кардааст. Аз ин рӯ онҳо ғӯсолаи тиллоие сохта гуфтанд: «Ин аст Худои ту, эй Исроил, ки туро аз замини Миср берун овард!» (Хур. 32:1, 4). Сипас онҳо ид барпо карда онро «иди Худованд» номиданд, лекин дар он ба ғӯсолае, ки худашон сохта буданд, сачда карданд ва ба вай қурбонӣ оварданд. Яхува инро дида дар бораи исроилиён ба Мусо чунин гуфт: «Аз роҳе ки ба онҳо амр фармудаам, зуд дур шудаанд» (Хур. 32:5, 6, 8). Мутаассифона аз он вақт сар карда исроилиён дар мавридҳои зиёди дигар низ нисбати Худо гаштаву баргашта ваъдаҳилофӣ мекарданд (Ад. 30:2).

(Хуруч 32:9, 10) Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ин қавмро дидаам, ва инак, қавми гарданкаш мебошанд; ¹⁰ Ва алҳол Маро бигзор, то ки ғазабам бар онҳо аланга зада, онҳоро маҳв намоям, ва туро қавми бузурге гардонам».

w18.07 саҳ. 20, сарх. 14

Дар тарафи Яҳува бошед!

¹⁴ Исроилиён нағз медонистанд, ки бутпарастӣ гуноҳи ҷиддӣ аст (Хур. 20:3–5). Вале чӣ ҳел тез онҳо ба парастии ғӯсолаи тиллоӣ дода шуданд! Нигоҳ накарда ба он ки исроилиён рӯирост ба Яҳува беитоатӣ намуданд, онҳо фикр мекарданд, ки ҳанӯз дар тарафи Яҳува мебошанд. Ҳорун бошад, ҳатто дар бораи ибодат кардани ғӯсолаи тиллоӣ гуфт, ки ин «ид аст барои Худованд». Лекин дар асл, онҳо ба Яҳува хиёнат карда буданд. Ба ин Яҳува чӣ гуна муносибат кард? Ў ба Мӯсо гуфт, ки халқ «фосид шудаанд» ва «аз роҳе ки ба онҳо амр» фармудааст, зуд дур шудаанд. Аз ин сабаб, ғазаби Яҳува бар онҳо аланга зад ва Ў ҳатто хост, ки тамоми халқро несту нобуд кунад (Хур. 32:5–10).

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

(Хуруч 31:17) Он дар миёни Ман ва бани-Исроил аломати абадист, зеро ки Худованд дар шаш рӯз осмон ва заминро офарид, ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифта, фароғат намуд».

w19.12 саҳ. 3, сарх. 4

Ҳам барои кор ва ҳам барои дамгирӣ «замоне ҳаст»

⁴ Оё меҳнаткаш будани Яҳува ва Исо маънои онро дорад, ки мо дам нагирифта фақат кор кунем? Албатта, не. Яҳува Худо ҳеҷ гоҳ монда намешавад ва ба дамгирӣ эҳтиёҷ надорад. Вале чаро Китоби Муқаддас мегӯяд, ки Яҳува баъди он ки осмон ва заминро офарид, «ором гирифта, фароғат намуд»? (Хур. 31:17). Ин суҳанон маънои онро доранд, ки Ў офариданро

бас карда акнун хост, ки аз дидани чизҳои офаридааш ҳаловат барад. Ва ҳарчанд Исо дар давоми хизмати заминӣ бисёр меҳнат мекард, ӯ барои бо дӯстонаш дам гирифтани ва яқоя хӯрок хӯрдани вақт чудо мекард (Мат. 14:13; Лук. 7:34).

(Хуруч 32:32, 33) Ва алҳол хуб мешавад, ки Ту гуноҳи онҳоро биомурзӣ, вагар на, маро аз китоби Худ, ки навиштаӣ, маҳв намоем. ³³ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ҳар кӣ пеши Ман гуноҳ кардааст, варо аз китоби Худ маҳв хоҳам намуд.

w18.07 саҳ. 23, 24, сарх. 8, 9

Мо аз онҳо Яҳува ҳастем

⁸ Агар хоҳем, ки номи мо дар «китоби ёдошт»-и Яҳува монад, аз мо низ чизе талаб карда мешавад. Малоки гуфт, ки мо бояд аз Худо тарсем ва оиди номаш мулоҳиза кунем. Аммо агар мо ягон каси дигар ё ягон чизро парастим кунем, Ў номи моро аз китоби ҳаёт хат мезанад (Хур. 32:33; Заб. 68:29).

⁹ Вақте ки мо худро ба Яҳува мебахшем, мо ваъда медиҳем, ки иродаи Ёро иҷро мекунем ва таъмид мегирем. Лекин фақат ваъда додан ва таъмид гирифтани кифоя нест. Ин корхоро мо танҳо як бор мекунем ва онҳо зуд мегузаранд. Вале барои он ки хизматгори Яҳува буданамонро нишон диҳем, мо бояд ҳар рӯз, дар давоми тамоми ҳаётамон, ба Яҳува итоаткор бошем (1 Пет. 4:1, 2).

Хониши Китоби Муқаддас

(Хуруч 32:15–35) Ва Мусо тоб хӯрда, аз кӯҳ фуруди омад, ва ду лавҳи шаҳодат дар дасташ буд, алвоҳе ки аз ду тарафаш навишта шуда буд: онҳо аз ин тараф ва аз он тараф навишта шуда буд. ¹⁶ Ва ин алвоҳ санъати Худо буд, ва навишта навиштаи Худо буд, ки бар алвоҳ ҳақ карда шуда буд. ¹⁷ Ва Ғушаъ садои қавмро, ки ғавғо мекарданд, шунида, ба Мусо гуфт: «Дар ўрдугӯҳ садои ҷанг аст».

¹⁸ Вале ӯ гуфт: «Ин садои ғулғуладори ға-

лаба нест, ва садои дилхароши мағлубият нест, балки садои вачдро ман мешунавам». ¹⁹ Ва ҳангоме ки ба ўрдугоҳ наздик омада, гӯсола ва рақсхоро дид, ҳашми Мусо аланга зад, ва ў алвохро аз дастҳояш партофт, ва онҳоро зеро кӯҳ шикаст. ²⁰ Ва гӯсоларо, ки сохта буданд, гирифта, дар оташ сӯзонид, ва кӯфта, хока гардонид, ва бар рӯи об пошида, банӣ-Исроилро нӯшонид. ²¹ Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Ин қавм ба ту чӣ карда буданд, ки бар онҳо гуноҳи азиме овардӣ?» ²² Ва Ҳорун гуфт: «Бигзор ҳашми оғоям аланга назанад; ту ин қавмро мешиноӣ, ки ба бадкорӣ омӯхта шудаанд. ²³ Ва онҳо ба ман гуфтанд: “Барои мо ҳудое бисоз, то ки пешопеши мо равона шавад, зеро ки ин шахс, яъне Мусо, ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем, ки ба вай чӣ ҳодиса рӯй додааст”. ²⁴ Ва ман ба онҳо гуфтам: “Ҳар кӣ тилло дорад, бикашад”. Ва ба ман доданд, ва онро дар оташ андохтам, ва ин гӯсола баромад». ²⁵ Ва Мусо ин қавмро дид, ки лаҷомгусехта шудаанд, зеро ки Ҳорун онҳоро ба дараҷаи лаҷомгусехтагӣ расонида буд, ба дараҷае ки пеши бадҳоҳонашон расво хоҳанд шуд. ²⁶ Ва Мусо назди дарвозаи ўрдугоҳ истода, гуфт: «Ҳар кӣ ба тарафи Худованд бошад, назди ман ояд!» Ва ҳамаи писарони Левӣ назди ў чамъ шуданд. ²⁷ Ва ў ба онҳо гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: “Ҳар яке шамшери ҳудро бар рои худ бимонед, дар ўрдугоҳ аз ин дарвоза то он дарвоза гузар кунед ва баргардед, ва ҳар яке бародари ҳудро, ва ҳар яке ёри ҳудро, ва ҳар яке хеши ҳудро бикушед”». ²⁸ Ва писарони Левӣ мувофиқи амри Мусо амал карданд; ва аз қавм тақрибан се ҳазор нафар фуру ғалтиданд. ²⁹ Ва Мусо гуфт: «Имрӯз шумо дастҳои ҳудро барои Худованд тақдис намудед, зеро ки ҳар яке ба писари худ ва ба бародари худ таадӣ кардед, то ки имрӯз сазовори баракати Ў гардед».

³⁰ Ва фардои он Мусо ба қавм гуфт: «Шумо гуноҳи азиме кардаед; ва алҳол ман назди Худованд боло мебароям, шояд гуноҳи шуморо кафорат кунонам». ³¹ Ва Мусо назди Худованд баргашта, гуфт: «Оҳ, ин қавм гуноҳи азиме карда, худои тилло барои худ сохтаанд. ³² Ва алҳол хуб мешавад, ки Ту гуноҳи онҳоро биомурзӣ, вагар на, маро аз китоби Худ, ки навиштаӣ, маҳв намо». ³³ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ҳар кӣ пеши Ман гуноҳ кардааст, варо аз китоби Худ маҳв хоҳам намуд. ³⁴ Ва алҳол рафта, ин қавмро ба он ҷое ки ба ту гуфтаам, бибар; инак, фариштаи Ман пешопеши ту хоҳад рафт; вале дар рӯзи ҷазо доданам онҳоро барои ин гуноҳашон ба ҷазо мустаҳик хоҳам кард». ³⁵ Ва Худованд қавмро барои кирдорашон бо гӯсолае ки Ҳорун сохта буд, бо вабое зарба зад.

Дар кори мавъиза боғайрат бошед

w10 15.5 сах. 21

Саволҳои хонандагон

Чаро Яхува Ҳорунро барои сохтани гӯсолаи тиллоӣ ҷазо надод, ҳарчанд бутпарастиро манъ карда буд?

Чуноне ки дар китоби Хуруҷ боби 32 навишта шудааст, Ҳорун бо сохтани гӯсолаи тиллоӣ қонуни Худоро оиди бутпарастӣ вайрон кард (Хур. 20:3–5). Дар натиҷа «Худованд бар Ҳорун бағоят ғазаб намуда буд, то ки ўро маҳв созад, вале [Мусо] барои Ҳорун низ он вақт дуо» гуфт (Такр. Ш. 9:19, 20). Оё дар ин маврид дуои шахси росткор, Мусо, «қувваи бузурге» дошт? (Яъқ. 5:16). Албатта. Аз афташ ба туфайли ин дуо ва камаш ду сабаби дигар Яхува Ҳорунро ҷазо надод.

Як сабаб дар он буд, ки Ҳорун пеш аз ин содиқона ба Яхува хизмат мекард. Вақте Яхува Мусоро пеши фиръавн фиристод, то ки исроилиёнро аз Миср барорад, Ҳорун ҳамроҳи Мусо буда ўро намояндагӣ мекард (Хур. 4:10–16). Мусо ва Ҳорун итоаткорӣ зоҳир

намуда гаштаву баргашта назди фиръавни сангдил меомаданд ва бо ғазаби ӯ дучор мешуданд. Ҳамин тавр Ҳорун ғангоми дар Миср буданаш, нишон дода буд, ки шахси содику устувор аст (Хур. 4:21).

Биёед ба ёд орем, ки дар кадом вазъият Ҳорун гӯсолаи тиллой сохт. Мӯсо ба кӯҳи Сино баромад. 40 рӯз боз аз ӯ дарак набуд. Вақте мардум диданд, ки Мӯсо ба зудӣ аз кӯҳ нафаромада истодааст, назди Ҳорун омада илтиҷо карданд, ки бут созад. Ҳорун ба гапи онҳо даромада гӯсолаи тиллой сохт (Хур. 32:1–6). Лекин корҳое, ки ӯ баъдтар кард, нишон медиҳанд, ки ӯ тарафдори бутпарастӣ набуд. Аз афташ ӯ ба фишори онҳо дода шуд. Вақте Мӯсо бутпарастонро ҷазо доданӣ шуд, ҳама левизодагон, аз он ҷумла Ҳорун, боқатъият Яхуваро тарафдорӣ карданд. Дар натиҷа, се ҳазор бутпарасте, ки ҷавобгари асосии ин воқеа буданд, кушта шуданд (Хур. 32:25–29).

Баъд аз ин Мӯсо ба халқ гуфт: «Шумо гуноҳи азиме кардаед» (Хур. 32:30). Аз ин бармеояд, ки дар бутпарастӣ на танҳо Ҳорун, балки дигарон низ айбдор буданд. Яхува ҳам нисбати ӯ ва ҳам нисбати халқи Исроил раҳмдили бузурге зоҳир кард.

Пас аз ин воқеаи нохуш Яхува дастур дод, ки Ҳорунро саркоҳин таъйин кунанд. Ӯ ба Мӯсо гуфт: «Ҳорунро либоси муқаддас бипӯшон, ва ӯро тадҳин намо, ва ӯро тақдис кун, то ки барои Ман қаҳонат намояд» (Хур. 40:12, 13). Аз афташ, Яхува ин хатои Ҳорунро бахшид, зеро ӯ дар дили худ на исёнгарӣ бутпараст, балки тарафдори ибодати ҳақиқӣ буд.

12–18 ОКТАБР

ҲАНҶҲОИ КАЛОМИ ХУДО | ХУРУҶ 33, 34

«Хислатҳои беҳамтои Яхува»

(Хуруҷ 34:5) Ва Худованд дар абр фуруд омада, дар он ҷо бо ӯ биистод, ва исми Худовандро хонд.

it «Ном»

Офаридаҳо дар бораи ҳастии Худо шаҳодат медиҳанд, вале номи Ӯро ошкор намеkunанд (36 18:2; Рм 1:20). Донистани номи Худо танҳо маънои бо ин ном шинос буданро надорад, балки чизи бештарро дар бар мегирад (2Вқ 6:33). Ин маънои онро дорад, ки мо Шахсиятеро, ки дорои ин ном аст, мешиносем, яъне бо ният, амал ва хислатҳои Ӯ, ки дар Каломаш навишта шудаанд, шинос ҳастем. (Бо 3Пш 8:41–43; 9:3, 7; Нхё 9:10 муқоиса кунед.) Инро аз мисоли Мӯсо, ки Яхува ӯро бо номаш, яъне аз наздик мешинохт, фаҳмидан мумкин аст (Хр 33:12). Яхува ҷалоли худро ба Мӯсо нишон дода номашро ба ӯ эълон карда буд (Хр 34:5). Он вақт Худо на танҳо номашро ба Мӯсо такрор кард, балки дар бораи хислатҳои ва корҳои худ низ гуфт. Ӯ ба Мӯсо чунин гуфта буд: «Худованд, Худованд, Худои раҳим ва карим, собир ва пур аз эҳсонӣ вафо, ки марҳаматро барои ҳазорон насл нигоҳ медорад, гуноҳ ва маъсият ва хаторо меомурзад, вале осӣёнро беҷазо намегузорад; барои гуноҳи падарон писарон ва писарони писаронро то насли сеюм ва чорум ҷазо медиҳад» (Хр 34:6, 7). Ба ин монанд дар суруди Мӯсо, ки бо суханони «исми Худовандро ба забон хоҳам ронд», сар мешавад, оиди хислатҳои ва муносибати Яхува ба исроилиён низ гуфта шудааст (ТкШ 32:3–44).

(Хуруҷ 34:6) Ва Худованд аз пеши ӯ гузашта, нидо кард: «Худованд, Худованд, Худои раҳим ва карим, собир ва пур аз эҳсонӣ вафо,

w09 1.5 саҳ. 18, сарх. 3–5

Яхува дар бораи Шахсияташ чӣ гуфт?

Аввал Яхува дар бораи худ гуфт, ки Ӯ «раҳим ва карим» аст (ояти 6). Мувофиқи гуфтаҳои як олим, калимаи ибронӣ, ки «раҳим» тарҷума шудааст, ҳиссиёти Худоро тасвир мекунад, ки ба меҳру дилсӯзии падар нисбати фарзандонаш монанд аст. Калимае, ки «карим» тарҷума шудааст, бо феъле ҳамреша аст, «ки хоҳиши

самими касеро, ки ба шахси мӯхтоҷ ёрӣ расонданист, тасвир мекунад». Ҳамин тавр Яхува ба мо мефаҳмонад, ки, чи хеле ки волидон нисбати фарзандонашон ғамхорӣ мекунад, Ё нисбати ниёзҳои хизматгоронаш меҳрубонона ғамхорӣ менамояд (Забур 102:8, 13).

Сипас Яхува мегӯяд, ки Ё «собир» аст (ояти 6). Ё зуд аз хизматгорони заминиаш ба ҳашм намеояд, балки пурсабрӣ зоҳир карда, камбудихояшонро тоқат мекунад ва имкон медиҳад, ки онҳо аз роҳи нодурусташон баргарданд (2 Петрус 3:9).

Худо суҳанонашро давом дода мегӯяд, ки Ё «пур аз меҳру вафову ростӣ» мебошад (ояти 6, ТДН). Меҳру вафо яке аз хислатҳои олиҷаноби Яхува аст, ки ба воситаи он Ё бо хизматгори худ муносибатҳои пойдору мустаҳкам дошта метавонад (Такрори Шариат 7:9). Яхува ҳамчунин сарчашмаи ростӣ аст, барои ҳамин Ё ҳеҷ гоҳ фиреб намекунад ва Худаш ҳам фиреб намехӯрад. Азбаски Ё «Худои ростӣ» мебошад, мо ба тамоми суҳанонаш, аз он ҷумла ваъдаҳояш нисбати оянда, пурра боварӣ дошта метавонем (Забур 30:6).

(Хуруҷ 34:7) ки марҳаматро барои ҳазорон насл нигоҳ медорад, гуноҳ ва маъсият ва хаторо меомурзад, вале осӣёнро бечазо намегузорад; барои гуноҳи падарон писарон ва писарони писаронро то насли сеюм ва чорум ҷазо медиҳад.

W09 1.5 саҳ. 18, сарх. 6

Яхува дар бораи Шахсияташ чӣ гуфт?

Боз Яхува ба мо мефаҳмонад, ки Ё «гуноҳ ва маъсият ва хаторо меомурзад» (ояти 7). Ё «омурзгор» аст, барои ҳамин гунаҳкорони тавбакардари бо омодагӣ мебахшад (Забур 85:5). Ҳамзамон Ё ҳеҷ гоҳ ба бадӣ чашм намепошад. Ё мегӯяд, ки бадкоронро «бечазо намегузорад» (ояти 7). Худои поку боадолат ҳеҷ гоҳ одамонеро, ки дидаву дониста гуноҳ мекунад, бечазо намемонад. Дер ё зуд онҳо оқибати гуноҳашонро мечашанд.

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

(Хуруҷ 33:11) Ва Худованд ба Мусо рӯ ба рӯ суҳан меронд, чунон ки касе бо ёри худ суҳан меронад; ва Ё ба ўрдугоҳ бармегашт, ва хизматгузори Ё, Ёҳушаъ ибни Нуни ҷавон, аз хайма дур намешуд.

(Хуруҷ 33:20) Ва Ё гуфт: «Ту рӯи Маро наметавонӣ бубинӣ, зеро ки одамизод наметавонад Маро бубинад ва зинда монад».

W04 15.3 саҳ. 27, сарх. 5

Фикрҳои манфиатбахш аз китоби Хуруҷ

33:11, 20 — Чӣ тавр Худо бо Мӯсо «рӯ ба рӯ» гап зад? Ин ибора ба он ишора мекунад, ки ду шахс аз наздик бо якдигар сӯҳбат мекунад. Лекин Яхува худаш бо Мӯсо гап назада буд. Намояндаи Яхува бо Мӯсо гап мезад ва ба Ё дастуроти Худоро мерасонд. Мӯсо Яхуваро надида буд, зеро одамизод наметавонад Худоро бинаду зинда монад. Дар Ҷалотиён 3:19 гуфта шудааст, ки «Шариат ба воситаи фариштагон ва бо дасти миёнарав дода шуд».

(Хуруҷ 34:23, 24) Соле се маротиба тамоми наринаи ту бояд ба ҳузури Худованди Парвардигор, Худои Исроил ҳозир шаванд. ²⁴ Зеро ки Ман халқҳоро аз пеши ту бадар хоҳам ронд, ва ҳудуди туро васеъ хоҳам кард; ва ҳангоме ки ту соле се маротиба омада, ба ҳузури Худованд Худои худ ҳозир мешавӣ, ҳеҷ кас замини туро тамаъ нахоҳад кард.

W98 1.9 саҳ. 20, сарх. 5

Ибодати Худоро дар ҷойи аввал монед!

Мардони исроилӣ ва касоне, ки дини яҳудиеро қабул карда буданд, бояд ҳар сол се бор назди Яхува ҳозир мешуданд. Бисёр сардорони оилаҳо мефаҳмиданд, ки ин чорабинӣ ба аҳли оила манфиат меорад, барои ҳамин занону кӯдакониашонро низ бо худ мегирифтанд. Лекин агар тамоми оила ба ид мерафт, пас, хонаю киштзорӣ онҳоро аз ҳамлаи душман кӣ ҳимоя мекард? Яхува чунин ваъда дода буд: «Ҳангоме ки ту

соле се маротиба омада, ба ҳузури Худованд Худои худ ҳозир мешавӣ, ҳеч кас замини туро тамаъ нахоҳад кард» (Хуруч 34:24). Ба исроилиён имон лозим буд, ки агар ибодати Худоро дар ҷойи якум гузоранд, чизҳои модиашонро аз даст намедиҳанд. Оё Яҳува ба ваъдааш вафо кард? Албатта!

Хониши Китоби Муқаддас

(Хуруч 33:1–16) Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Роҳсипор шуда, аз ин ҷо баро,— ту ва ин қавме ки аз замини Миср баровардай, сӯи заmine ки Ман дар бораи он ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрда, гуфтаам: “Онро ба насли ту хоҳам дод”,— ² ва фариштае пешопеши ту хоҳам фиристод, канъониён, амуриён, ҳиттиён, фариззиён, ҳиввиён ва ябусиёнро бадар хоҳам ронд,— ³ сӯи заmine ки шир ва асал дар он ҷорист; зеро ки Ман дар миёни шумо нахоҳам рафт, чунки шумо қавми гарданкаш ҳастед, мабодо шуморо дар аснои роҳ маҳв кунам». ⁴ Ва ҳамин ки қавм ин сухани бадро шуниданд, мотам гирифта, ҳеч яке зебу зинати худро бар худ нагузоштан. ⁵ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба банӣ-Исроил бигӯ: “Шумо қавми гарданкаш ҳастед; агар Ман лаҳзае дар миёни шумо биравам, шуморо маҳв менамоям. Ва алҳол зебу зинати худро аз худ дур созед, ва Ман мебинам, ки бо шумо чӣ кунам”». ⁶ Ва банӣ-Исроил зебу зинати худро аз кӯҳи Хӯриб аз худ дур карданд. ⁷ Ва Мусо хаймаи худро гирифта, берун аз ўрдугоҳ, дур аз ўрдугоҳ барафрошт, ва онро хаймаи ҷомеъ номид; ва ҳар касе ки толиби Худованд буд, сӯи хаймаи ҷомеъ, ки берун аз ўрдугоҳ буд, мебаромад. ⁸ Ва ҳангоме ки Мусо сӯи хайма мебаромад, тамоми қавм бархоста, ҳар яке ба дари хаймаи худ меистоданд, ва аз ақиб ба Мусо то даме ки ў ба хайма мебаромад, нигоҳ мекарданд. ⁹ Ва ҳангоме ки Мусо ба хайма мебаромад, сутуни абр фуруд омада, ба дари хайма меистод, ва Ў бо Мусо сухан

меронд. ¹⁰ Ва ҳангоме ки тамоми қавм сутуни абри ба дари хайма истодаро медиданд, тамоми қавм бархоста, ҳар яке ба дари хаймаи худ саҷда мебуданд. ¹¹ Ва Худованд ба Мусо рӯ ба рӯ сухан меронд, чунон ки касе бо ёри худ сухан меронад; ва ў ба ўрдугоҳ бармегашт, ва хизматгузори ў, Еҳушаъ ибни Нуни ҷавон, аз хайма дур намешуд. ¹² Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Инак, Ту ба ман мегӯӣ: “Ин қавмро бибар”, вале Ту маро огоҳ накардай, ки ҳамроҳи ман киро мефиристӣ, агарчӣ гуфтай: “Ман туро ба номат шинохтаам, ва ту манзури назари Ман шудай”. ¹³ Ва алҳол, агар ман манзури назари Ту шуда бошам, лутфан, роҳҳои Худро ба ман маълум намо, то ки Туро бишносам ва манзури назари ту гардам; ва Ту ба эътибор гир, ки ин мардум қавми Ту ҳастанд». ¹⁴ Ва Ў гуфт: «Худам хоҳам омад, то ки ба ту оромӣ бахшам». ¹⁵ Ва ба Ў гуфт: «Агар Худат наой, моро аз ин ҷо набар. ¹⁶ Зеро, аз чӣ маълум шавад, ки ман ва қавми Ту манзури назари Ту шудаем? Оё на аз он ки Ту бо мо биёӣ? Ва дар он сурат ман ва қавми Ту аз ҳамаи қавмҳои ки дар рӯи замин ҳастанд, мумтоз хоҳем шуд».

19–25 ОКТАБР

ГАНҶҲОИ КАЛОМИ ХУДО | ХУРУЧ 35, 36

«Яҳува барои иҷрои хизматаш ба мо чизҳои лозима медиҳад»

(Хуруч 35:25, 26) Ва ҳар зани донодиде ки бо дастҳои худ мересид, ресмони лочвард, ва арғувон, ва қирмиз ва катони нозукро меовард. ²⁶ Ва ҳамаи заноне ки дилашон ба ҳикмат моил буд, пашми бузро мересиданд.

w14 15.12 саҳ. 4, сарх. 4

Яҳува рӯҳияи омодагиро баракат медиҳад

Яҳува бисёртар на аз ҳуди хайрияҳо, балки аз рӯҳияи омодагии хизматгоронаш, ки ибодати ҳақиқиро дастгирӣ карданд, хурсанд буд. Онҳо на танҳо маблағи худ, балки вақти қуввата-

шонро низ барои ибодати Худо сарф карданд. Дар ин боби Китоби Муқаддас гуфта шудааст, ки ҳар зани донодил «бо дастҳои худ мересид» ва «ҳамаи заноне ки дилашон ба ҳикмат моил буд, пашми бузро мересиданд». Ғайр аз ин, Яхува Басалъилро «аз ҳикмат ва фаҳм ва дониш ва ҳар ҳунар пур» карда буд. Худо ба Басалъил ва Оҳолиоб қобилият дод, то тамоми супоришҳоро иҷро карда тавонанд (Хур. 35:25, 26, 30–35).

(Хуруҷ 35:30–35) Ва Мусо ба банӣ-Исроил гуфт: «Диққат намоед, ки Худованд Басалъил ибни Урӣ ибни Хурро аз сибти Яхудо бо ном хондааст,³¹ ва ўро аз Рӯҳи Худо, аз ҳикмат ва фаҳм ва дониш ва ҳар ҳунар пур кардааст, ³² то ки санъатҳоро омӯхта, бо тилло, нуқра, ва мис кор кунад, ³³ ва сангҳоро барои мурассаъкорӣ ҳақ намоянд, ва чӯбтарош гардида, ҳар кори нафисро ба ҷо оварад; ³⁴ Ва қобилияти таълимдиҳиро ба дили ў бахшидааст,— ба дили ў ва Оҳолиоб ибни Аҳисомок аз сибти Дон; ³⁵ Ва Ў онҳоро аз ҳикмати дил пур кардааст, то ки амали ҳар ҳаққок, ва зарбоф, ва гулдӯзи матои лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозук, ва нассоҷро ба ҷо оваранд, яъне иҷрокунандагони ҳар амал ва санъаткорони бомаҳорат бошанд».

w11 15.12 саҳ. 24, сарх. 6

Ходимони содиқи пешинро рӯҳулқудси Худо ҳидоят мекард

⁶ Мисоли ҳамзамони Мусо, Басалъил дар бораи он ки рӯҳулқудс чӣ тавр амал карда метавонад бисёр чизро кушод. **(Хуруҷ 35:30–35-ро бихонед.)** Басалъил барои сохтани ашёҳои лозимаи хаймаи Худо таъин шуда буд. Оё ў пештар чӣ тавр иҷро кардани чунин кори бузургро медонист? Шояд медонист, лекин эҳтимолияти калон аст, ки ў пеш дар Миср бо хиштрэӣ машғул буд (Хур. 1:13, 14). Пас, Басалъил аз ўҳдаи иҷрои вазифаи душвор чӣ тавр мебаромад? Яхува «ўро аз Рӯҳи Худо, аз

ҳикмат ва фаҳм ва дониш ва ҳар ҳунар пур кардааст, то ки санъатҳоро омӯхта... ҳар кори нафисро ба ҷо оварад». Шояд Басалъил шахси қобилиятнок буд, лекин бо кӯмаки рӯҳулқудс қобилияташ боз ҳам беҳтар гашт. Дар бораи Оҳолиоб низ чунин гуфтан дуруст мебуд. Басалъил ва Оҳолиоб бояд корашонро хуб меомӯхтанд, зеро онҳо на танҳо кори худро хуб иҷро мекарданд, ҳамчунин ба дигарон низ ёд медоданд. Бале, Худо дар дили онҳо қобилияти таълимдиҳиро андохт.

(Хуруҷ 36:1, 2) «Ва Басалъил ва Оҳолиоб ва ҳамаи мардони донодил, ки Худованд ба онҳо ҳикмат ва фаҳм бахшидааст, то ки барои иҷрои ҳар амали хизмати қудс моҳир бошанд, мувофиқи ҳар он чи Худованд амр фармудааст, кор хоҳанд кард». ² Ва Мусо Басалъил ва Оҳолиоб ва ҳар каси донодилро, ки Худованд ба дили вай ҳикмат бахшида буд, ҳар касеро, ки дилаш моил буд ба кор шурӯъ намояд, ба иҷро кардани он даъват намуд.

w11 15.12 саҳ. 24, сарх. 7

Ходимони содиқи пешинро рӯҳулқудси Худо ҳидоят мекард

⁷ Мо ҳамчунин медонем, ки рӯҳулқудс Басалъил ва Оҳолиобро ҳидоят мекард, зеро корашон хеле сифатнок буд. Маҳсули кори онҳо тақрибан 500 сол пас низ истифода мешуд (2 Вақ. 1:2–6). Аксарияти истеҳсолкунандагони имрӯза мецоҳанд, ки дигарон барои чизи истеҳсолкардашон онҳоро ҷалол диҳанд. Аммо Басалъил ва Оҳолиоб бошад, чунин ният надоштанд. Баръакс, онҳо мехостанд, ки тамоми ҷалолу шараф ба Яхува дода шавад (Хур. 36:1, 2).

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

(Хуруҷ 35:1–3) Ва Мусо тамоми ҷамоати банӣ-Исроилро ҷамъ карда, ба онҳо гуфт: «Ин аст суҳаноне ки Худованд амр фармудааст, ки онҳоро ба амал оваред: ² Шаш рӯз кор кунед, ва рӯзи ҳафтум, ки шанбеи оромии

комили Худованд аст, барои шумо муқаддас хоҳад буд; ҳар кӣ дар он кор кунад, кушта хоҳад шуд. ³ Дар ҳамаи масканҳои худ дар рӯзи шанбе оташ барнаафрӯзед».

w05 15.5 саҳ. 23, сарх. 14 **Роҳҳои Яхуваро мефаҳмем**

¹⁴ *Корҳои Худоро дар ҷойи якум монед.* Ба исроилиён манъ карда мешуд, ки ниёзҳои ҷисмонии худро аз ҳисоби корҳои рӯҳонӣ қонеъ кунанд. Исроилиён набояд фақат аз пайи ба даст овардани чизҳои моддӣ мешуданд. Яхува барояшон рӯзи шанbero муқаррар карда буд, ки муқаддас ҳисоб меёфт. Мувофиқи дастури Худо дар ин рӯз исроилиён бояд фақат корхоеро мекарданд, ки бо ибодати ҳақиқӣ алоқаманд буданд (Хуруҷ 35:1–3; Адаҳ 15:32–36). Ҳар сол онҳо боз вақт ҷудо карда, дар ҷамъомадҳои муқаддас иштирок мекарданд (Ибодат 23:4–44). Ин чорабиниҳо ба онҳо имкон медоданд, ки корҳои бузурги Яхуваро ба ёд оранд, роҳҳои ӯро хубтар фаҳманд ва барои тамоми некиҳояш ба Ӯ миннатдорӣ баён кунанд. Бо ёрии ин исроилиён худотарсиро инкишоф медоданд, муҳаббаташон ба Яхува зиёд мешуд ва онҳо бо роҳи Ӯ равона мешуданд (Такрори Шариат 10:12, 13). Принсипҳои он дастурот ба ходимони имрӯзаи Яхува низ манфиат меоранд (Ибриён 10:24, 25).

(Хуруҷ 35:21) Ва ҳар касе ки дилаш моил буд, ва ҳар касе ки рӯҳаш ӯро далолат менамуд, омада, ҳадияи Худовандро барои кори хаймаи ҷомеъ, ва барои тамоми хизмати он, ва барои либосҳои муқаддас меоваранд.

w00 1.11 саҳ. 29, сарх. 1 **Саховатмандӣ хурсандӣ меорад**

Ҳиссиёти исроилиёно тасаввур кунед. Тули таърих насли онҳо дар Миср аз ғуломиву мӯхтоҷӣ азоб мекашид. Ҳоло исроилиён озод шуданд ва молу мулки зиёд доштанд. Акнун онҳо ба хайрия кардани мулки худ чӣ гуна муносибат мекунанд? Оё онҳо фикр карданд, ки ин чизҳоро бо арақи ҷабин ба даст овардан-

ду ҳақи ҳалоли ҳудашон аст? Вақте аз онҳо хоҳиш карданд, ки ибодати ҳақиқиро бо дороиашон дастгирӣ кунанд, онҳо ин корро аз таҳти дил ва саховатмандона карданд. Исроилиён дар хотир доштанд, ки танҳо ба тӯфайли Яхува ҳамаи ин чизҳоро ба даст оварданд. Барои ҳамин онҳо ба фаровонӣ нукра, тилло ва чорвошонро хайрия карданд. Ин дар ҳақиқат «ҳадияи ихтиёрӣ барои Худованд» буд, чунки дили исроилиён моил буд ва онҳо ин корро бо ҷону дил карданд (Хуруҷ 25:1–9; 35:4–9, 20–29; 36:3–7).

Хониши Китоби Муқаддас

(Хуруҷ 35:1–24) Ва Мусо тамоми ҷамоати бани-Исроилро ҷамъ карда, ба онҳо гуфт: «Ин аст суҳаноне ки Худованд амр фармудааст, ки онҳоро ба амал оваред: ² Шаш рӯз кор кунед, ва рӯзи ҳафтум, ки шанбеи оромии комили Худованд аст, барои шумо муқаддас хоҳад буд; ҳар кӣ дар он кор кунад, кушта хоҳад шуд. ³ Дар ҳамаи масканҳои худ дар рӯзи шанбе оташ барнаафрӯзед». ⁴ Ва Мусо ба тамоми ҷамоати бани-Исроил суҳан ронда, гуфт: «Ин аст суҳане ки Худованд амр фармуда, гуфтааст: ⁵ Аз ҷониби худ ҳадияе барои Худованд бигиред; ҳар касе ки дилаш моил аст, бигзор ҳадияи Худовандро биёрад: тилло, ва нукра, ва мис, ⁶ ва лочвард, ва арғувон, ва қирмиз, ва катони нозук, ва пашми буз, ⁷ ва пӯсти қўчқор, ки сурх бошад, ва пӯсти тўҳс, ва ҷўби ақоқӣ, ⁸ ва раған барои ҷароғҳо, ва атриёт барои рағани тадҳин ва барои бухури муаттар, ⁹ ва сангҳои ҷазъ ва сангҳои тарсеъ барои эфуд ва барои синабанд. ¹⁰ Ва ҳамаи донодилоне ки дар миёни шумо ҳастанд, бигзор омада, он чиро, ки Худованд амр фармудааст, ба амал оваранд: ¹¹ Маскан, хаймааш ва болопӯшаш, ҷангақҳояш ва тахтақояш, ғалақҳояш, сутунқояш ва пояқояш, ¹² сандуқ ва дастакқояш, сарпӯш ва пардаи ҷудокунанда*, ¹³ миз ва дастакқояш ва тамоми қолаш, ва

нони тақдим, ¹⁴ ва чароғдон барои рӯшной, ва коляш, ва чароғхояш, ва равған барои рӯшной, ¹⁵ ва қурбонгоҳи бухур ва дастакхояш, ва равғани тадҳин, ва бухури муаттар, ва пардаи дар барои даромадгоҳи маскан, ¹⁶ қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ ва панҷараи мисинаш, дастакхояш ва тамоми асбобаш, ва лаган ва пояш, ¹⁷ пардаҳои сахн, сутунхояш ва пояҳои онҳо, ва пардаи дарвозаи сахн, ¹⁸ меҳҳои маскан, ва меҳҳои сахн, ва танобҳои онҳо, ¹⁹ либоси хизматӣ барои хизмат кардан дар қудс, либоси муқаддас барои Ҳоруни коҳин ва либоси писаронаш барои қаҳонат». ²⁰ Ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил аз пеши Мусо баромаданд. ²¹ Ва ҳар касе ки дилаш моил буд, ва ҳар касе ки рӯҳаш ўро далолат менамуд, омада, ҳадияи Худовандро барои кори хаймаи ҷомеъ, ва барои тамоми хизмати он, ва барои либосҳои муқаддас меоваранд. ²² Ва мардон бо ҳамроҳии занон, ҳар касе ки дилаш моил буд, ҳалқаҳои бинӣ ва ғӯш, ва ангуштарин ва гарданбанд, ҳар навъ колои тилло меоварданд, ҳар касе ки меҳост пешкаши тилло барои Худованд биёрад. ²³ Ва ҳар касе ки лочвард, ва арғувон, ва қирмиз, ва катони нозук, ва пашми буз, ва пӯсти қўчқор, ки сурха бошад, ва пӯсти тўҳс дошт, онро меовард. ²⁴ Ҳар касе ки меҳост нуқра ва мис ҳадия кунад, онро ҳамчун ҳадияи Худованд меовард; ва ҳар касе ки ҷўби ақоқие барои ҳар эҳтиёҷоти хизмат дошт, онро меовард.

26 ОКТЯБР — 1 НОЯБР

ГАНЦҲОИ КАЛОМИ ХУДО | ХУРУЧ 37, 38

«Қурбонгоҳҳои хаймаи муқаддас ва аҳамияти онҳо дар ибодати ҳақиқӣ»

(Хуруч 37:25) Ва қурбонгоҳи бухурро аз ҷўби ақоқие сохт, ки дарозияш як зироъ, ва фароҳияш як зироъ, яъне мураббаъ буд, ва қадаш ду зироъ; шоххояш аз худаш буд.

it «Қурбонгоҳ»

Қурбонгоҳи бухур. Қурбонгоҳи бухур, ки ҳамчунин «қурбонгоҳи тилло» номида мешуд (Хр 39:38), аз ҷўби ақоқие сохта шуда, болою паҳлӯяш бо тилло рӯпӯш гашта буд. Қисми болоии он гирдогирд хошияи тиллоӣ дошт. Қурбонгоҳ чоркунҷашакл буд ва дарозиву бараш 44,5 см-ро ташкил меод. Баландиаш бошад, 89 см буд ва дар чор кунҷи болоаш шохҳо дошт. Дар ду паҳлӯи қурбонгоҳ ду ҳалқаи тиллоӣ буд, ки ҳодаҳои аз ҷўби ақоқие сохташударо ба он дароварда, қурбонгоҳро мебардоштанд (Хр 30:1–5; 37:25–28). Дар ин қурбонгоҳ дар як рӯз ду бор, шаҳару бегоҳ, бухури махсусе месўзонданд (Хр 30:7–9, 34–38). Вақте ки дар Китоби Муқаддас гап дар бораи бухурсўзонӣ меравад, бухурдон ё бухурдони пур аз лаҳча ёдрас карда мешавад. Аз афташ, вақте дар ин қурбонгоҳ бухур месўзонданд, ин бухурдонро низ истифода мебарданд (Ибд 16:12, 13; Ибр 9:4; Вх 8:5; бо 2Вқ 26:16, 19 муқоиса кунед). Қурбонгоҳи бухур дар даруни хаймаи ҷомеъ, пеши пардаи Ҷойи муқаддастарин, меистод. Барои ҳамин гуфта шудааст, ки он «пеши сандуқи шаҳодат» истода буд (Хр 30:1, 6; 40:5, 26, 27).

(Хуруч 37:29) Ва равғани тадҳини муқаддас, ва бухури муаттари пок сохт, ки бо санъати атрсоӣ сохта шуда буд.

it «Бухур»

Бухури поке, ки дар хаймаи муқаддас истифода мебарданд, аз маводи қиматбаҳое, ки исроилиён дар биёбон хайрия намуданд, тайёр карда мешуд (Хр 25:1, 2, 6; 35:4, 5, 8, 27–29). Дар дастури зерин Яхува ба Мўсо гуфт, ки онро аз чор чиз тайёр кунад: «Барои худ атриёт, чунончи: нотоф, шҳелет ва ҳелбано бигир, ва лебўнои пок низ, ки вазнаш баробари ин атриёт бошад. Ва аз онҳо бухур бисоз, атре ки бо санъати атрсоӣ сохта шуда бошад, намакин, пок, муқаддас бошад. Ва аз он як қадар бикўб, ва онро пеши сандуқи шаҳодат дар

хаймаи чомеъ, ки Ман дар он ҷо ба ту зоҳир хоҳам шуд, бимон; ин барои шумо қудси қудсҳо хоҳад буд». Сипас барои нишон додани он ки ин бухур муқаддас аст ва бояд танҳо барои ибодаташ истифода шавад, Яхува илова намуд: «Ҳар кӣ мисли он барои бӯидан бисозад, аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд» (Хр 30:34–38; 37:29).

(Хуруч 38:1) Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро аз ҷӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш панҷ зироъ, ва фароҳияш панҷ зироъ, яъне мураббаъ буд; ва қадаш се зироъ.

it «Қурбонгоҳ»

Қурбонгоҳҳои хаймаи муқаддас. Ҳангоми сохтани хаймаи муқаддас мувофиқи нақшаи Худо ду қурбонгоҳ сохта шуда буд. Қурбонгоҳи қурбонии сӯхтани, ки ҳамчунин қурбонгоҳи мисин номида мешуд (Хр 39:39), аз ҷӯби ақоқиё сохта шуда шаклаш ба қуттии ҳолӣ монанд буд, ки аз афташ сарпӯшу тағ надошт. Он чоркунҷашакл буда дарозиву бараҳ 2,2 м ва баландиаш 1,3 м буд ва дар чор кунҷи болояш шохҳо дошт. Тамоми қурбонгоҳ бо мис рӯпӯш шуда аз дарун, дар мобайн, панҷараи мисине дошт. Дар чор кунҷ, наздикии панҷара, чор ҳалқа буд. Аз афташ ин ҳамон ҳалқаҳое буданд, ки ба онҳо ду ҳодаи аз ҷӯби ақоқиё сохтасударо дароварда, қурбонгоҳро мебардоштанд. Ин ҳодаҳо низ бо мис рӯпӯш шуда буданд. Аз ин рӯ ҳулоса кардан мумкин аст, ки дар ду тарафи қурбонгоҳ сӯроҳие буд, ки аз он панҷара бо ҳалқаҳояш мегузашт. Олимон дар ин бора ақидаҳои гуногун доранд ва бисёрашон фикр мекунанд, ки ду намуди ҳалқаҳо вучуд дошт. Дуюм намуди он дар ҳуди қурбонгоҳ часпонида шуда буд, ки бар он ҳодаҳоро дароварда, қурбонгоҳро аз як ҷо ба дигар ҷо мебарданд. Ҳамчунин асбобҳои мисин ба монанди зарфҳо ва ҳокандозҳо, косаҳо барои хуни ҳайвонот, чангакҳо барои гӯшт ва зарфҳо барои оташ сохта шуда буданд (Хр 27:1–8; 38:1–7, 30; Ад 4:14).

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Қалом

(Хуруч 37:1) Ва Басалъил сандуқе аз ҷӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш дуо ним зироъ, ва фароҳияш якуним зироъ, ва қадаш якуним зироъ буд.

(Хуруч 37:10) Ва мизе аз ҷӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш ду зироъ, ва фароҳияш як зироъ, ва қадаш якуним зироъ буд.

(Хуруч 37:25) Ва қурбонгоҳи бухурро аз ҷӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш як зироъ, ва фароҳияш як зироъ, яъне мураббаъ буд, ва қадаш ду зироъ; шохҳояш аз ҳодаш буд.

it «Ақоқиё»

Шоҳаҳои паҳншудаи ақоқиё пур аз хорҳои дароз аст. Одатан навдаҳои як дарахти ақоқиё ба навдаҳои дигар ақоқиё, ки дар бараҳ ҳаст, мепечанд ва ин дарахтон мисли чангал мешаванд. Барои ҳамин дар Китоби Муқаддас аксар вақт шакли ҷамъии қалмаи ақоқиё (*шиттӣм*) истифода мешавад. Дарахти ақоқиё аз 6 то 8 метр қад кашида метавонад, лекин одатан он ба бутта монанд аст. Баргҳои он мулоим буда гулаш зарду хушбӯй мебошад. Ҳосили ақоқиё нӯғаш тезу қач буда ба ғилофаки лубиё монанд аст. Он пӯстлоҳи сиёҳу дурушт дошта танаи саҳти ақоқиёро мепӯшад. Танаи ин дарахт ҷунон саҳт аст, ки ягон ҳашарот ба он зарар расонда наметавонад. Азбаски ақоқиё ҷунин хусусиятҳо дорад ва дар биёбон мерӯяд, барои соҳтмони хаймаи муқаддас ва ашёи он масолеҳи мувофиқ буд. Онро барои соҳтани сандуқи аҳд (Хр 25:10; 37:1), мизи нони тақдим (Хр 25:23; 37:10), қурбонгоҳҳо (Хр 27:1; 37:25; 38:1), дастакҳо, яъне ҳодаҳо барои бурдани ашёҳо (Хр 25:13, 28; 27:6; 30:5; 37:4, 15, 28; 38:6), сунунҳо барои пардаҳо (Хр 26:32, 37; 36:36), тахтаҳо (Хр 26:15; 36:20) ва ғалақаҳое, ки онҳоро мепайваст (Хр 26:26; 36:31), истифода бурданд.

(Хуруч 38:8) Ва лагани мисин сохт, ки пояш низ мисин буд, аз оинаҳои заноне ки

назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ ҷамъ мешуданд.

w15 1.4 сах. 15, сарх. 4

Оё шумо медонед?

Дар замони навишта шудани Китоби Муқаддас оинаҳоро на аз шиша, балки аз метале, ки суфта карда мешуд, месохтанд. Одатан барои сохтани он метали биринҷӣ ва шояд ҳамчунин мис, нуқра, тилло ва омехтаи нуқраву тилло-ро истифода мебарданд. Дар Китоби Муқаддас аввалин бор дар бораи оинаҳо дар мавриди сохтани хаймаи муқаддас, ки якум ибодатгоҳи исроилиён буд, гуфта шудааст. Дар он вақт занони исроилӣ оинаҳоро барои сохтани лагани мисин ва пояҳои он хайрия карданд (Хуруҷ 38:8). Эҳтимол, барои ин кор оинаҳоро аввал об карда буданд.

Хониши Китоби Муқаддас

(Хуруҷ 37:1–24) Ва Басалъил сандуқе аз чӯби ақоқӣ сохт, ки дарозияш дуоим зироъ, ва фароҳияш якуним зироъ, ва қадаш якуним зироъ буд. ² Ва онро аз дарун ва аз берун бо тиллои холис пӯшонид, ва барои он гирдогирд афсари тилло сохт. ³ Ва барои он, бар чор ғӯшаи он чор ҳалқаи тилло рехт: ду ҳалқа бар як паҳлуяш, ва ду ҳалқа бар паҳлуи дигараш. ⁴ Ва дастакҳо аз чӯби ақоқӣ сохта, онҳоро бо тилло пӯшонид. ⁵ Ва он дастакҳоро ба ҳалқаҳое ки бар паҳлуҳои сандуқ ҳаст, дохил намуд, то ки сандуқ ба воситаи онҳо бардошта шавад. ⁶ Ва сарпӯше аз тиллои холис сохт, ки дарозияш дуоим зироъ, ва фароҳияш якуним зироъ буд. ⁷ Ва ду каррубӣ аз тилло сохт; онҳоро яклухт, аз ду канори сарпӯш сохт. ⁸ Як каррубиро аз ин канор, ва каррубии дигарро аз он канор сохт; каррубиёро аз ҳуди сарпӯш бар ду канори он сохт. ⁹ Ва каррубиён болҳоро дар боло паҳн карда, сарпӯшро бо болҳои худ мепӯшониданд, ва рӯйхошон сӯи якдигар буд; рӯйҳои каррубиён сӯи сарпӯш буд. ¹⁰ Ва

мизе аз чӯби ақоқӣ сохт, ки дарозияш ду зироъ, ва фароҳияш як зироъ, ва қадаш якуним зироъ буд. ¹¹ Ва онро бо тиллои холис пӯшонид, ва гирдогирдаш афсари тилло сохт. ¹² Ва ҳошияе гирдогирди он ба андозаи як қабза сохт, ва афсари тилло гирдогирди ҳошияи он сохт. ¹³ Ва чор ҳалқаи тилло барои он сохт; ва ҳалқаҳоро бар чор ғӯшаи чор почайи он барқарор намуд. ¹⁴ Ҳалқаҳо ба баландии ҳошия мувофиқ буда, ҳамчун хонаҳои дастакҳо барои бардоштани миз хизмат мекард. ¹⁵ Ва дастакҳоро аз чӯби ақоқӣ сохт, ва онҳоро бо тилло пӯшонид, то ки барои бардоштани миз хизмат кунад. ¹⁶ Ва колоеро, ки бар миз бояд бошад, яъне табақҳои он, ва қошукҳои он, ва тосҳои он, ва пиёлаҳои онро, ки ҳадияи рехтаниро ба воситаи онҳо мерезанд, аз тиллои холис сохт. ¹⁷ Ва чароғдоне аз тиллои холис сохт; чароғдонро яклухт сохт, ба тавре ки поя ва шоҳаҳои он, қуббаҳо, ғунчаҳо ва гулҳои он аз ҳуди он буд. ¹⁸ Ва шаш шоҳа аз паҳлуҳои он берун меомад: се шоҳаи чароғдон аз як паҳлуяш, ва се шоҳаи чароғдон аз паҳлуи дигараш. ¹⁹ Се қуббаи монанди гули бодом дар як шоҳа бо ғунча ва гул буд, ва се қуббаи монанди гули бодом дар шоҳаи дигар, бо ғунча ва гул; ҳамчунин дар шаш шоҳае ки аз чароғдон берун меомад. ²⁰ Ва дар пояи чароғдон чор қуббаи монанди гули бодом бо ғунчаҳо ва гулҳои он буд. ²¹ Ва ғунчае зери ду шоҳаи он,— ва ғунчае зери ду шоҳаи он, ва ғунчае зери ду шоҳаи он,— барои шаш шоҳае ки аз он берун меомад. ²² Ғунчаҳои ва шоҳаҳои аз ҳуди он буданд, он куллиятан яклухт аз тиллои холис буд. ²³ Ва ҳафт чароғаш ва анбӯрҳои ва маҷмарҳои аз тиллои холис сохт. ²⁴ Онро бо тамоми колои он аз як киккар тиллои холис сохт.

